

Duivelspact

Loes den Hollander

Duivelspact

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

2016 © Loes den Hollander
Eerste uitgave 2016 Karakter
Omslagontwerp Studio 100%
Omslagillustratie Shutterstock

ISBN 978 94 6109 224 3

NUR 305

Op de hoogte blijven?

Schrijf je in voor onze nieuwsbrief op www.crimecompagnie.nl

*Het leven kan alleen achterwaarts begrepen worden,
maar het moet voorwaarts worden geleefd.*

Sören Kierkegaard

..*

Ik glipte met mijn blote voeten in mijn schoenen, sloop naar beneden en liep rechtstreeks naar de kast waarin mijn moeder het glasservies bewaarde dat nog van haar oma was geweest. Er werd slechts op hoogtijdagen uit die glazen gedronken. Het was alleen mijn moeder toegestaan ze aan te raken en ze mochten absoluut niet in de afwasmachine.

Ik nam de glazen een voor een uit de kast en ging erbovenop staan. De glassplinters vormden een glinsterend tapijt dat steeds groter werd.

Het duurde een kwartier, toen waren de planken leeg. Ik liep weer naar boven en kroop in bed.

Mijn vader ontdekte de ravage toen hij die ochtend beneden kwam. Hij stond meestal als eerste op en was doorgaans al weg als wij wakker werden. Ik hoorde hem onder aan de trap mijn moeders naam roepen. 'Agneta! Kom hier, er is iets gebeurd!'

Ik hoorde mijn moeder schreeuwen en werd door mijn vader uit bed gebaald. 'Klopt het wat ze zegt?' wilde hij weten. 'Heb jij dat gedaan?'

Ik knikte.

'Waarom?'

'Daarom.'

'Dat is geen antwoord, Marijn.'

Ik zweeg.

‘Wat is er gebeurd? Er moet een reden zijn waarom je dit hebt gedaan. Kijk me aan. Wat is er gebeurd?’

‘Ze heeft mijn sprookjesboeken weggegooid,’ zei ik.

‘Ik heb altijd al gezegd dat je lievelingetje een monster is,’ gilde mijn moeder.

‘Het was niet eerlijk,’ gilde ik toen ook.

‘Het leven is niet eerlijk, kind,’ zei mijn vader. ‘Ging het alleen om die sprookjesboeken?’ Het leek of zijn stem haperde.

‘Ja,’ loog ik.

6 mei 2010

Na vandaag zou alles anders worden.

De wind blies door zijn haar, maar hij zou niet met een verwaaiide kop bij zijn bruid voor de deur staan. In de binnenzak van zijn jacquetjas zat een kam, die was er door zijn moeder in gestopt voordat hij vertrok. Ze had geprobeerd haar stem mopperend te laten klinken toen ze zei dat zijn schoonouders het zeker niet zouden waarderen dat hij hun dochter op zijn scooter met opgevoerde motor naar het stadhuis ging vervoeren, maar de lach in haar stem had binnenpret verraden.

Na vandaag bepalen we helemaal zelf wat we doen, dacht hij. Vanaf nú!

De stropdas die hij droeg zat te strak, hij probeerde met een paar vingers wat ruimte in de boord van zijn overhemd te creëren. Het dragen van dit apenpak was een concessie die hij had gedaan om zijn schoonouders tegemoet te komen. Zij waren van mening dat bij een vrouw in een bruidsjacon een man in jacquet hoorde. Hij wist dat ze ook vonden dat een jacquet alleen door mannen van een hogere maatschappelijke klasse gedragen kon worden en hij niet voor deze categorie in aanmerking kwam. Vooral zijn schoonmoeder liet er geen twijfel over bestaan dat ze haar dochter liever met een man uit hun eigen milieu had zien

trouwen. Een die universitair gestudeerd had, die tijdens zijn studie lid was geweest van een studentencorps, die vermogende ouders had en die ook vvd stemde.

Op de lijst van geschikte schoonzonen stond hij op de schaal van nul tot tien voor zijn schoonouders helemaal onderaan. Eigenlijk stond hij helemaal niet op de lijst. Toch trouwde hij vandaag met hun dochter.

Over een paar uur zou de ambtenaar van de burgerlijke stand hun verzoeken te gaan staan en elkaar de rechterhand te geven, om daarna de vraag der vragen te stellen.

‘Roelof Henricus Maria Waarland, neemt u aan tot uw wet-tige echtgenote Marijn Elisabeth Geertruida Louise Bentink van Heemstede, en belooft u trouw te zullen vervullen alle plichten die de wet aan de huwelijkse staat verbindt, wat is hierop uw antwoord?’

En hij, Roel Waarland, zou ervoor zorgen dat vooral zijn schoonmoeder goed kon verstaan wat daarop zijn antwoord was.

De familie lustte hem niet. Toch moesten ze accepteren dat hij in jacquet op een scooter kwam voorrijden, toch werd hun adellijke familienaam na vandaag naar de tweede plaats verschoven. Hij repeteerde hardop de nieuwe naam van zijn bruid. ‘Marijn Waarland-Bentink van Heemstede.’ En hij lachte breed.

Het volgende moment zag hij iets op hem afkomen. Hij sperde zijn ogen open en besefte dat hij moest uitwijken. Niet naar links, dan kwam hij op de weg terecht. Beter naar rechts.

Hij wist dat hij moest remmen, maar ook dat het overal te laat voor was.

6 mei

Vandaag is het vijf jaar geleden.

We hadden besloten om op een donderdag te trouwen, want iedereen in mijn familie trouwde op een zaterdag. Dat was chic, volgens mijn moeder, en chic paste bij ons. Het paste ook bij ons om het burgerlijk huwelijk om elf uur te laten voltrekken en het kerkelijk huwelijk een uur later.

Wij kozen dus voor een donderdag, om drie uur op het stadhuis, en verder geen gedoe. Ook al waren we allebei katholiek gedoopt, we waren niet gelovig en kwamen dus nooit in een kerk. Onze kinderen zouden zeker niet gedoopt worden en we hadden geen plannen om ze naar op christelijke waarden gebaseerd onderwijs te sturen. Daar maakte mijn moeder op voorhand al ruzie om. Zij beweerde dat het bij de ouderlijke plichten hoorde om je kinderen een religieuze basis te geven waar ze later op konden terugvallen.

Ik ben van mening dat kinderen vooral moeten kunnen terugvallen op een veilige basis, op een jeugd die ze weerbaar maakt.

Mijn vader had me oeverloos vaak verteld dat hij me naar het altaar wilde leiden, net zoals hij dat met mijn zus had gedaan. Het groot gemengd koor zou zingen, zijn oudste broer zou de

huwelijksmis opdragen. Er werd van me verwacht dat ik mijn broer en zus als getuigen zou nemen. Dat was traditie en tradities moet je in stand houden. Als mijn vader dit soort teksten uitkraamde, leek hij een vreemdeling te zijn die toevallig bij ons at.

Ik keek al een week iedere dag naar de weersvoorspellingen, omdat ik hoopte dat het mooi, droog weer zou zijn.

Het was een bewolkte dag. Er stond een zwakke wind en het werd zeventien graden.

Ik wist dat Roel iets spectaculairs van plan was, maar het was hem gelukt zijn geheim niet prijs te geven, hoe vaak en hoe slinks ik hem ook had proberen te verleiden om er iets over te zeggen. Het enige wat ik wist was dat hij niet in de witte Rolls-Royce zou komen voorrijden die mijn ouders hadden besteld. 'Geen suffer vervoer dan een witte Rolls-Royce,' beweerde hij. 'Wij gaan het anders doen, wij gaan knallen. Je weet zeker dat je niet zo'n Sissi-jurk aantrekt? Dan wordt het moeilijk om je vervoerd te krijgen.'

'Geen Sissi-jurk voor deze bruid,' bleef ik herhalen. 'Maar gaat het ook goed als het regent?'

'Het regent niet op onze trouwdag,' beloofde hij.

Toen de kapster mijn sluier begon vast te maken, zei mijn moeder dat het die dag acht jaar geleden was dat Pim Fortuyn werd doodgeschoten in het Mediapark. Ik verweet haar dat ze probeerde mijn grote dag te verzieken met dit soort opmerkingen. 'Je had beslist nooit op hem gestemd,' beet ik haar toe. 'Je was geen fan van hem.'

'Fan? Wat een belachelijk woord. Je bent fan van een band of van een ander soort volksvermaak,' meende mijn moeder. 'Het maakt helemaal niet uit of ik me wel of niet kon verplaatsen in zijn gedachtegoed, het had niet mogen gebeuren. Het is een

zwarte bladzijde in onze vaderlandse geschiedenis. Een politieke moord hoort niet bij ons volk.'

'Vanaf vandaag is deze dag de trouwdag van je jongste kind,' antwoordde ik. 'Je kunt er dus voor kiezen om de zesde mei voortaan een feestelijk tintje te geven.'

Mijn moeder zweeg, en ik weet nog steeds wat haar zwijgen met me deed.

Het was twee uur en iedereen begon ongedurig te worden. Mijn zus stuurde haar man naar buiten om te kijken of de witte Rolls-Royce al in zicht was. Het werd halfdrie, maar van mijn bruidegom was geen spoor te bekennen.

'Hij laat je dus zitten,' siste mijn moeder tussen haar tanden door. 'Ik weet niet of je daar verdrietig om moet zijn.'

'Jij wordt dat in ieder geval niet,' antwoordde ik kalm. Het was onmogelijk dat Roel zich had bedacht, er moest iets anders aan de hand zijn.

Mijn zwager en mijn broer liepen met mijn vader in optocht door de tuin en controleerden wie er door het grote, wijd openstaande toegangshek kwam. Ik stond voor het raam van mijn slaapkamer en zag dat mijn vader een hand opstak.

Ik maakte het raam open en hoorde geluiden van ambulances en politieauto's. Ze leken onze kant op te komen.

Mijn vader keek naar boven en gebaarde dat ik bij het raam weg moest gaan. Maar ik bleef staan.

Vandaag is het vijf jaar geleden dat drie dronken vrienden mijn leven vernielden. Ik weet wie ze zijn, met wie ze zijn, waar ze wonen.

Dat moest ik te weten komen om toe te kunnen slaan als de tijd rijp zou zijn. En de tijd is rijp.

7 mei

Ik denk het zodra ik wakker word. Dit is *the day after*. Sinds de eerste keer dat ik wakker werd na de dag die mijn trouwdag had moeten zijn heeft deze zin zich aan me opgedrongen, nog steeds in de tegenwoordige tijd. De zevende mei zal altijd de dag zijn die volgt op de zesde mei en de zesde mei zal altijd gekenmerkt worden door de herinnering aan iets wat nooit had mogen gebeuren.

De dag die volgde op het drama werd ik wakker in het bed waar ik twee nachten eerder afscheid van had genomen. Het bed waarin ik voor de eerste keer had gevreeën met Roel, het bed waarin ik geluisterd had naar de verhalen die hij ter plekke verzong en naar de poëtische liefdesbetuigingen die hij me voorlas. Het bed waarin we lagen toen hij me vertelde dat hij besloten had om zijn ouders te laten instappen in de witte Rolls-Royce die mijn ouders ons hadden opgedrongen, maar waaruit hij zelf niet voor de deur van mijn ouderlijk huis tevoorschijn zou komen.

Ik hoopte dat hij een trouwkoets met paarden had georganiseerd en ik zag ons samen in die koets bij het stadhuis arriveren, met de witte Rolls-Royce achter ons. Ik had al heel wat voorpret

beleefd aan het idee hoe mijn moeder zou kijken als ze uitstapte. En aan het gevoel dat ik daarbij zou hebben.

Diep in mijn hart vond ik mijn eigen gedrag wel een beetje kinderachtig. Ik was me ervan bewust dat ik met mijn achten-twintig jaar veel beter in staat moest zijn om mijn jeugd achter me te laten en dat ik negatieve herinneringen minder ruimte moest geven. Soms deinsde ik terug voor het haatgevoel in me. Regelmatig moest ik mezelf dwingen om uit mijn moorddadige fantasieën te stappen, vooral uit de fantasieën die ik losliet op mijn moeder.

Ik was ervan overtuigd dat ik alles wat me dwarszat pas kwijt zou raken als ik met Roel was getrouwd. Als ik officieel aan een ander leven was begonnen. Als ik Marijn Waarland-Bentink van Heemstede zou zijn geworden. Die gedachte gaf rust, daarmee kon ik andere gedachten van me af houden.

Vandaag heb ik met niemand een afspraak. Ik heb al vijf jaar lang met niemand een afspraak op 7 mei. Die dag is voor mij en mijn gedachten. Voor herinneringen. En dit jaar ook voor het maken van plannen. Ik weet nu negen maanden wie er verantwoordelijk waren voor de daad die mijn leven verwoestte en het plan kan gebaar worden. De eerste die gaat begrijpen dat de misdaad die hij pleegde toch niet zonder gevolgen zal zijn heet Arjan Kleman. Hij is getrouwd met Jacky Horree.

Maar niet lang meer.